

809 - وَعَنْ أَبِي جُرَيْجٍ جَابِرِ بْنِ سُلَيْمٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: رَأَيْتُ رَجُلًا يَصُدُّ النَّاسَ عَنْ رَأْيِهِ؛ لَا يُقُولُ شَيْئًا إِلَّا صَدَرُوا عَنْهُ، قُلْتُ: مَنْ هَذَا؟ قَالُوا: رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قُلْتُ: عَلَيْكَ السَّلَامُ يَا رَسُولَ اللَّهِ - مَرَّتَيْنِ - قَالَ: «لَا تَقُلْ عَلَيْكَ السَّلَامُ؛ عَلَيْكَ السَّلَامُ تَحِيَّةَ الْمَوْتَى، قُلْ: السَّلَامُ عَلَيْكَ» قَالَ: قُلْتُ: أَنْتَ رَسُولُ اللَّهِ؟ قَالَ: «أَنَا رَسُولُ اللَّهِ الَّذِي إِذَا أَصَابَكَ ضَرْرٌ فَدَعْوَتُهُ كَشَفَهُ عَنْكَ، وَإِذَا أَصَابَكَ عَامٌ سَنَةٍ فَدَعْوَتُهُ أَنْبَتَهَا لَكَ، وَإِذَا كُنْتَ بِأَرْضٍ قَفْرٍ أَوْ فَلَاحٍ، فَضَلَّتْ رَاحِلَتُكَ، فَدَعْوَتُهُ رَدَّهَا عَلَيْكَ»، قَالَ: قُلْتُ: اعْهَدْ إِلَيَّ. قَالَ: «لَا تَسْبَنَّ أَحَدًا»، قَالَ: فَمَا سَبَبَتْ بَعْدَهُ حُرًّا، وَلَا عَبْدًا، وَلَا بَعِيرًا، وَلَا شَاةً «وَلَا تَحْقِرَنَّ مِنَ الْمَعْرُوفِ شَيْئًا، وَأَنْ تُكَلِّمَ أَحَاكَ وَأَنْتَ مُنْبَسِطٌ إِلَيْهِ وَجْهُكَ؛ إِنَّ ذَلِكَ مِنَ الْمَعْرُوفِ، وَارْفَعْ إِزَارَكَ إِلَى نِصْفِ السَّاقِ، فَإِنْ أَبَيْتَ فَإِلَى الْكَعْبَيْنِ، وَإِيَّاكَ وَإِسْبَالَ الْإِزَارِ؛ فَإِنَّهَا مِنَ الْمَخِيلَةِ وَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمَخِيلَةَ، وَإِنْ أَمْرٌ شَتَمَكَ وَعَيَّرَكَ بِمَا يَعْلَمُ فِيكَ فَلَا تُعَيِّرْهُ بِمَا تَعْلَمُ فِيهِ؛ فَإِنَّمَا وَبَالَ ذَلِكَ عَلَيْهِ». رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ بِإِسْنَادٍ صَحِيحٍ، وَقَالَ التِّرْمِذِيُّ: حَدِيثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ [د 4084، ت 2722].

Абу Журай Жобир ибн Сулайм розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Бир кишини кўрдим, одамлар унинг фикри билан иш кўришар, у нима деса, ўшани албатта қабул қилишар эди. «Бу ким?» десам, «Бу зот - Расулуллоҳ соллаллоху алайҳи васаллам», дейишди. Мен икки марта: «Алайкас-салом, эй Аллоҳнинг Расули!» деган эдим, у зот: «Алайкас-салом» демагин, «Алайкас-салом» дейиш маййитга бериладиган саломдир. Сен «Ассалааму ьалайка», дегин», дедилар. Мен: «Аллоҳнинг Расули соллаллоху алайҳи васаллам сизмисиз?» дедим. У зот шундай дедилар: «Ҳа. Мен - сенга зарар етганда дуо қилсанг, кушойиш берадиган,

қаҳатчилик етганда дуо қилсанг, сенга экинларни ўстириб берадиган, дашту биёбонда юрганингда уловинг йўқолиб қолганда дуо қилсанг, сенга уни қайтариб берадиган Аллоҳнинг Расулиман». «Мендан аҳд олинг», дедим. У зот шундай дедилар: **«Ҳеч кимни сўкмагин - шундан кейин ҳурни ҳам, қулни ҳам, туяни ҳам, қўйни ҳам сўкмадим - Яхши ишда ҳеч бир амални оз санамагин. Биродаринг билан сўзлашсанг, очиқ юзли бўлгин. Мана шулар маъруфдандир. Изорингни болдирингнинг ярмигача кўтариб олгин, агар бундай қилмасанг, тўпиғинггача. Изорингни судраб юришдан ҳазир бўлгин, чунки бу манманликдандир, Аллоҳ азда ва жалла эса манманликни суймайди. Кимдир сени сўкиб, сенда бор сифатни айбласа, сен ҳам унда бор нарса билан уни айбламагин, бунинг гуноҳи ўзига».**

Абу Довуд ва Термизий саҳиҳ, саҳиҳ иснод билан ривоят қилишди. Термизий ҳасан, саҳиҳ ҳадис, дедилар.

Манба: hadis.islom.uz

HADIS.ISLOM.UZ
NUBUVAT MARVARIDLARI